

С ОСМАТРАЧНИЦЕ

ПОРЕЗ НА СИМБОЛ

Пише Звонимир ПЕШИЋ

Ујавности је недовољно познато да је Србија једна од ретких, а по неким изворима и једина држава на свету, која је увела порез на лично наоружање. Та мера погодила је понајвише војне пензионере, али не и пензионере МУП-а. Њима држава, то јест Министарство унутрашњих послова, на крају професионалне каријере поклања пиштољ, на који не плаћају порез. Две професије чији је симбол оружје, дакле две групације државних чиновника, третиране су на различит начин у истој држави. Та неправда траје већ дуже од десет година. Упркос многобројним захтевима да се чудан намет укине, тврдоглави чиновници и даље сматрају да је порез неопходан. Који су све разлози за опстанак пореза, може само да се претпостави.

У васцелој пракси као да се заборавља да је пиштољ деценијама својеврстан симбол и статус војничке професије. Да ли је уобичајено да се порез плаћа на симболе? Изгледа да смо ми, вазда, нешто посебно. Можда би занимљиво било да сазнамо ко је родоначелник идеје да се уведи порез на лично оружје. Увели су га моћници раније власти, а одржао се све до данашњих дана.

Негдашња војска практиковала је да потпоручници за унапређење у први официрски чин могу на кредит да купе пиштољ. На редовним гађањима, њима је омогућено и да се опробају као стрелци. Те исте пиштоље носили су за опасачом на дежурствима, вежбама, а њима су били наоружани и у рату. Све до пензионисања, власници пиштоља могли су да имају војну дозволу за ношење, али је на крају каријере (омогућено је било и пре тога) војну дозволу замењивала цивилна.

Уместо државно, хабили своје оружје

Занимљив је и податак да су пиштољи официра и подофицира у власништву урачунавани приликом складиштења муниције за евентуалне ратне потребе. Уместо да хабају државно оружје, официри и подофицири хабили су своје лично, чиме су штедели буџетска средства.

Куповином пиштоља старешине су помагале „Заставу оружје“ да опстане у тешким временима, када продаја није ишла најбоље.

А онда, преко ноћи, доноси се одлука о увођењу пореза на лично оружје. Одјекнуло је то као гром из ведрог неба. Пре десетак година Министарство одбране није стало иза својих пензионисаних старешина. Они су морали да плате држави цех, која је од њиховог власништва на лично оружје до тада имала само користи. Плаћају пензионисани официри и подофицири и данас висок порез држави. А држава за то не хаје. У међувремену, сваке године у пензију одлазе нове генерације официра и подофицира... Зашто Министарство одбране не додељује својим пензионерима пиштоље, питање је на које траже одговор многи. Да ли је изводљиво да Министарство, ако се донесе таква одлука, уместо пиштоља из војних складишта додели пиштоље које су водници и потпоручници отплатили пре више од три деценије.

Удружењу војних пензионера свакодневно се обраћају војни пензионери распитујући се када ће бити укинут порез на оружје. Неки од њих имају неплаћен порез и до износа од 100.000 динара.

Према доступним сазнањима многи пензионери, суочени с великом новчаном оскудицом, посебно после драстичног смањења пензија, радо би вратили свој пиштољ, али их за тај метални предмет везују успомене из старешинске каријере.

Плаше се пореза на сабље

Они који су пиштољ предали МУП-у, тешка срца одрекли су се предмета који су имали уз себе. Било је веома дирљивих и емотивних сцена. Многи од њих верују да су пиштољи, као поклон, завршили у рукама пензионисаних припадника МУП-а.

У времену претњи од тероризма и све чешћих обијања станова и те како је друштвено оправдано да се пензионисаним војним лицима укине порез на лично наоружање. Удружење војних пензионера недавно се захтевом за укидање пореза обратило министарствима одбране, унутрашњих послова и финансија. Из Министарства финансија стигао је одговор да разумеју потребу војних пензионера и да ће радити на проналажењу најбољег решења.

Пре неколико дана срели смо и Немању Јовановића, потпуковника у пензији. Активан је у једној од новобеоградских месних организација. Пита нас има ли шта ново везано за порез на оружје. Одговарамо да је све по старом. Он на то додаје да су људи веома незадовољни, а реч је о часним подофицирима и официрима који су ревносно деценијама служили држави и народу, а сада им држава окреће леђа.

Немања нам каже да су му се неке колеге повериле да би радо купиле официрску сабљу, такође један од симбола војничке професије. Предузеће „Статус стил“, излазећи у сусрет активним и пензионисаним старешинама, продаје сабље на 25 месечних рата. У општој беспарици и опалом стандарду, то је повољна варијанта, али се пензионисани подофицири и официри плаше да ће држава, ако сазна да одређен број пензионера поседује сабљу, увести порез и на тај симбол официрске части.

Хоће ли се држава коначно сучелити с чињеницом да смо ретка или једина држава на свету у којој се плаћа порез на лично оружје?

Сазнали смо да је у Министарству одбране формирана комисија која треба да предложи решење за ослобађање од плаћања пореза на лично оружје. Многи ће то дочекати као када над озеблим човеком гране сунце. ■